

Do
Trybunału Konstytucyjnego
w Warszawie
Al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Dot. sprawy:
sygn. akt
sygn. akt

Adwokata Wojciecha Tomczyka,
Kancelarie Adwokackie w Warszawie
adres – j.n., pełnomocnika skarżącej
A S

SKARGA KONSTYTUCYJNA
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w W z 9 marca 2007 roku
(sygn. akt), doręzonego pełnomocnikowi uczestnika
postępowania w dniu 10 kwietnia 2007 roku

I.1. Określenie przedmiotu skargi konstytucyjnej.

Działając w imieniu pani A S , od której pełnomocnictwo załączam, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 Nr 78, poz. 483) w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997 r. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.) niniejszym wnoszę skargę konstytucyjną w przedmiocie niezgodności art. 36, art.40, art. 41 oraz art. 42 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UEL z dnia 16 stycznia 2001 r.) z:

- art. 8 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- art. 176 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

I.2. Określenie podstaw skargi konstytucyjnej.

Postanowieniem z dnia 9 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny w W Wydział Cywilny (sygn. akt) w sprawie o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu zagranicznego - na skutek zażalenia uczestniczki od postanowienia Sądu Okręgowego w W z dnia 24 sierpnia 2006 r. (sygn. akt) - postanowił oddalić przedmiotowe zażalenie a także zasądzić od A S na rzecz J A D L kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję. Sąd Apelacyjny uznał, iż w sprawie znajduje zastosowanie rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

Powyższe orzeczenie Sądu Apelacyjnego w W naruszyło następujące prawa i wolności Pani A S

1. art. 8 Konstytucji, w którym stanowi się, że: „Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej” oraz, że: „Przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej”;
2. art. 32 Konstytucji, w którym stanowi się, że: „wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władzę publiczną” oraz, że: „Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny”;
3. art. 45 Konstytucji, w którym stanowi się, że: „Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.” oraz, że: „Wylączenie jawności rozprawy może nastąpić ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek

publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny. Wyrok ogłaszany jest publicznie”;

4. art. 78 Konstytucji, w którym stanowi się, że: „*Każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarżania określa ustawa*”;
5. art. 176 ust. 1 Konstytucji, w którym stanowi się, że: „*Postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne*”.

I.3. Określenie rodzaju naruszonych praw i wolności konstytucyjnych

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2006 r. Sąd Okręgowy (sygn. akt) stwierdził wykonalność na terenie Rzeczypospolitej Polskiej postanowienia Sądu Apelacyjnego w B z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie o sygnaturze skazującego Panią A S na zapłatę na rzecz J A D L kwoty w wysokości 12.500 euro.

Należy podkreślić, iż na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym (sądem pierwszej instancji) Pani A S na zasadzie art. 41 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE z dnia 16 stycznia 2001 r.) „*nie ma możliwości złożenia jakiegokolwiek wyjaśnienia*”.

Sąd Apelacyjny w W Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 9 marca 2007 roku utrzymał w mocy wyżej opisane postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia 24 sierpnia 2006 roku w wyniku czego doszło do naruszenie praw i wolności konstytucyjnych gwarantowanych w przepisach art. 8 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 32

ust 1 i ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 78 Konstytucji RP w zw. z art. 176 ust. 1 i ust 2 Konstytucji RP.

Treść postanowienia Sądu Apelacyjnego w W Wydział Cywilny z dnia 9 marca 2007 roku (sygn. akt) nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że jest ono ostateczne, a droga sądowa w tej sprawie została wyczerpana.

Z postanowienia Sądu Apelacyjnego w W Wydział Cywilny z dnia 9 marca 2007 roku (sygn. akt) bezspornie wynika, iż kwestionowane w skardze konstytucyjnej regulacje prawne stanowiły podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Jednocześnie należy wskazać, iż kwestionowane regulacje stoją w sprzeczności z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, które gwarantują każdemu prawo do co najmniej dwuinstancyjnego postępowania.

Instancyjność postępowania oznacza, iż w każdej z instancji strona ma prawo do jawnego i kontradyktoryjnego postępowania przed sądem rozpoznającym istotę sprawy w danej instancji.

Fakt, iż zgodnie z przepisami Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym (sądem pierwszej instancji) strona nie zostaje poinformowana o wszczęciu postępowania oraz o terminie rozpoznania sprawy, a następnie - nawet, jeżeli powyższe wiadomość o toczącym się postępowaniu - nie może brać w nim udziału, oznacza że postępowanie przed sądem pierwszej instancji nie jest jawne i nie jest kontradyktoryjne.

Co z kolei oznacza, iż uczestnik tegoż postępowania nie ma prawa do dwuinstancyjnego postępowania, *ergo* nie wszyscy są wobec tegoż prawa równi albowiem tylko jedna ze stron (Wnioskodawca) ma prawo do przedstawienia swoich racji i wyjaśnień sądowi pierwszej instancji.

II.

Na zasadzie art. 50 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym niniejszym wnoszę o wydanie postanowienia tymczasowego w przedmiocie zawieszenia klauzuli wykonalności nadanej postanowieniem Sądu Okręgowego w W Wydział Cywilny z dnia 25 czerwca 2007 r.

U z a s a d n i e n i e

W dniu 23 grudnia 2004 r. Sąd Apelacyjny w B orzekający w sprawie z wniosku prokuratury belgijskiej oraz powoda cywilnego J A D L przeciwko A S skazał oskarżoną A S na zapłacenie J A D L kwoty 12.500 euro.

Pismem z dnia 11 maja 2006 r. pełnomocnik Wnioskodawcy J A D L wniósł o stwierdzenie wykonalności postanowienia Sądu Apelacyjnego w B wydanego w dniu 23 grudnia 2004 r. w zakresie orzeczonej na rzecz Wnioskodawcy kwoty 12.500 euro.

W dniu 24 sierpnia 2006 roku Sąd Okręgowy w W Wydział Cywilny postanowił stwierdzić wykonalność na terenie Polski postanowienia Sądu Apelacyjnego z B

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, iż wniosek podlega rozpoznaniu przy zastosowaniu Rozporządzenia Rady WE nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

Na powyższe postanowienie zostało złożone przez pełnomocnika Uczestniczki - A S zażalenie do Sądu Apelacyjnego w W

Przedmiotowe zażalenie wносиło o uchylenie zaskarżonego postanowienia z dnia 24 sierpnia 2006 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W dniu 7 marca 2007 roku pismem procesowym pełnomocnik Pani A S poparł wniosek o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w W Wydział Cywilny z dnia 24 sierpnia 2007 roku (sygn. akt).

Sąd Apelacyjny w W Wydział Cywilny w dniu 9 marca 2007 roku postanowił oddalić zażalenie Pani A S od postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia 24 sierpnia 2006 roku i jednocześnie zasądzić od Uczestniczki na rzecz J A D L kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd uznał, iż: *„wniosek o uznanie za wykonalne orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Brukseli jest zasadny w świetle rozporządzenia Rady (WE) 44/2001 z dnia 22.12.2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. EU. L z dnia 16.01.2001 r.).”*

W niniejszej sprawie Wnioskodawca dochodzi legalizacji orzeczenia, które zostało wydane przez sąd karny – „Sąd Apelacyjny w B ds. Karnych”. W konsekwencji wyżej wskazane Rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania w sprawie i nie powinno dojść do uwzględnienia wniosku w pierwszej kolejności.

Istotnym wydaje się również podkreślenie, iż nawet gdyby podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że w przedmiotowej sprawie powinno mieć zastosowane Rozporządzenie Rady WE nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych to jednocześnie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 35 Rozporządzenia: *„orzeczenia nie uznaje się, jeżeli: uznanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie”*.

W związku z powyższym należy wskazać, co następuje:

Ad. 1

Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 1 oraz 2 Konstytucji RP, Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej.

Treść artykułu 8 wskazuje, iż Konstytucji RP jest najwyższym obowiązującym aktem prawodawczym – „*najwyższym prawem Rzeczypospolitej*”. Powyższe stwierdzenie oznacza również, że : „*(...) żaden inny akt nie może być sprzeczny z Konstytucją.*” (Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r., Piotr Winczorek, wyd. Liber 2000).

Ten rodzaj zabezpieczenia ma na celu stworzenia systemu ochrony porządku prawnego. Bezpośredniość stosowania Konstytucji oznacza ponadto, że każdy organ władzy publicznej ma obowiązek brania pod uwagę w trakcie podejmowania decyzji treści postanowień Konstytucji. Powyższe jest tożsame ze stwierdzeniem, iż w każdym przypadku przepisy prawa muszą być interpretowane i stosowane w zgodzie z postanowieniami Konstytucji.

Mając na uwadze powyższe poglądy należy uznać, że obowiązująca Konstytucja wyznacza bezwzględny prymat w systemie źródeł prawa.

Jeżeli mamy do czynienia z sytuacją, w której rozporządzenie prawa wspólnotowego ogranicza prawa i swobody określone w Konstytucji nie istnieje obowiązek respektowania tego prawa.

Art. 91 ust. 3 Konstytucji wypowiada się na temat pierwszeństwa prawa wspólnotowego w przypadku jego kolizji z przepisami zwykłych ustaw.

Powyższe unormowanie nie dotyczy jednak przepisów Konstytucji albowiem żadna obowiązująca w Rzeczypospolitej Polskiej norma prawna nie może być sprzeczna z przepisami Konstytucji.

„*Konstytucja wybiegając w przód przewidziała w przyszłości obowiązywanie tzw. wtórnego prawa Wspólnot i Unii Europejskiej w Polsce i w powołanym już wyżej art. 93 ust. 3 uznała jego pierwszeństwo przed ustawami oraz ustanowiła zasadę jego bezpośredniego stosowania. Postanowienie to wyraźnie pokazuje, że nie ma mowy o jego prymacie wobec*

konstytucji . wynika to zresztą również z jej art. 8 ust. 1 stanowiącego , iż to właśnie Konstytucja jest najwyższym prawem RP” (Bogusław Banaszak Prawo Konstytucyjne Wydawnictwo C.H.Beck, 1999 r.).

Stanowisko to zgodne jest z praktyką ustrojową każdego z krajów Unii.

Przykładem winno być orzeczenie niemieckiego Federalnego Trybunału Konstytucyjnego w sprawie Traktatu z Maastricht. Stwierdza się „*Republika Federalna Niemiec jest (...) także po wejściu w życie Traktatu o Unii członkiem związku państw, którego wspólna władzę wprowadzić można z woli krajów członkowskich i która na suwerennym terytorium niemieckim może wydawać decyzje wiążące tylko za pomocą niemieckich wewnętrznych nakazów ich stosowania. Niemcy (...) swoje związanie się (...) zawartym Traktatem (...) opierają na woli długiego członkostwa, które wszak może być wypowiedziane odpowiednim aktem*” (Druki Federalnego Trybunału Konstytucyjnego, orzeczenie 2 BvR 2134/92 – 2 BvR 2159/92 z 12 października 1993 r. C II).

Przykładem nieco innego, ale co do istoty zbieżnego z powyższym stanowiskiem jest akceptowana w Austrii koncepcja „*granic integracji*”. (Bogusław Banaszak Prawo Konstytucyjne Wydawnictwo C.H.Beck, 1999 r.).

Ad. 2

Zgodnie z przepisem art. 32 ust 1 oraz ust. 2 Konstytucji RP wszyscy są wobec prawa równi oraz mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, a ponadto nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.

Istotnym wydaje się również wskazania, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia art. 32 Konstytucji RP. Powyższy przepis mówi o prawie do równości a przede wszystkim o prawie do równego traktowania przez władze publiczne.

Zgodnie z powyższym artykułem „*od zasady równości Konstytucja nie zna żadnych odstępstw i wyjątków.*” (Konstytucja Rzeczypospolitej, Wiesław Skrzydło, wydanie piąte 2007 r.). Wspomniana zasada nie wskazuje, że wszyscy mają takie same prawa i obowiązki lecz podkreśla, że jednakowe prawa i obowiązki będą miały zastosowanie wobec wszystkich osób należących do tych samych kategorii. Będąc chroniona prawem do równego traktowania, każda jednostka może domagać się odpowiednich zachowań ze strony władz publicznych.

Konstytucyjna zasada równości wobec prawa polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujący się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, *ergo* należy stwierdzić, iż w postępowaniu przed sądem, strony postępowania również winny mieć równe prawa co do możliwości przedstawienia swojego stanowiska. A więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (m.in. K. 3/89, OTK w 1989 r., cz. I, poz. 5; K. 17/95, OTK w 1995 r., s. 177; K. 7/98, OTK ZU nr 6/1998, s. 505; K. 10/00, OTK ZU nr 8/2000, poz. 298). Ocena zgodności z zasadą równości wymaga więc ustalenia, czy możliwe jest wskazanie wspólnej istotnej cechy faktycznej lub prawnej uzasadniającej wyróżnienie określonej grupy podmiotów z ogółu.

W niniejszej sprawie jest to niewątpliwie możliwe albowiem wspólną cechą jest stwierdzenie (przedstawienie podglądu faktyczno-prawnego), czy dane orzeczenie sądu zagranicznego może być na gruncie przepisów Rozporządzenia wykonalne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Ad. 3

Zgodnie z przepisem art. 45 ust. 1 oraz ust. 2 każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, a wyłączenie jawności

rozprawy może nastąpić ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny, wyrok zaś ogłaszany jest publicznie.

Art. 45 deklaruje prawo każdego do sądu i do sprawiedliwego rozpoznania jego sprawy. Z powyższym wiąże się także konstytucyjne prawo do co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego a także prawo każdej ze stron postępowania – również sądowego – do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

W niniejszej sprawie - przy zastosowaniu skarżonych przepisów Rozporządzenia - prawo do sądu (postępowania przed sądem pierwszej instancji) zostało zagwarantowane wyłącznie na rzecz wnioskodawcy albowiem uczestnik nie ma prawa wzięcia w nim udziału.

Tymczasem, prawo do rzetelnego procesu wynika również z przepisu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

W świetle orzecznictwa Trybunału Strasburskiego wskazuje się, że: *„ważne miejsce zajmowane w demokratycznym społeczeństwie przez prawo do rzetelnego procesu sądowego bardziej sprzyja <materialnej> niż <formalnej> koncepcji <oskarżenia>, o którym mowa w art. 6. Przy ustalaniu – czy istniało <oskarżenie> w rozumieniu tego artykułu, należy badać faktyczny stan rzeczy, a nie tylko zewnętrzne znamiona. Trzeba w szczególności ocenić sytuację skarżącego, pojęcie oskarżenia wg obowiązującego prawa krajowego, uwzględniając przedmiot i cel art. 6, zwłaszcza gwarancje prawa do obrony”* (por. wyrok Trybunału Strasburskiego Deweer v. Belgia 27.2.1980, A. 35, § 42 i 44, cyt. Za M. A. Nowicki: *„Europejska Konwencja Praw Człowieka. Wybór orzecznictwa”* 2 wydanie, s. 174).

Ad. 4

Zgodnie z przepisem art. 78 Konstytucji RP każda ze stron ma prawo zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, a wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarżenia określa ustawa.

Niewątpliwie esencjonalną gwarancją i metodą służącą do ochrony praw oraz wolności jest umożliwienie stronie zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych przez organ w pierwszej instancji.

Oznacza to, iż każda ze stron postępowania może zaskarżyć do wyższej instancji orzeczenie sądu niższej instancji.

Na podstawie skarżonych przepisów Rozporządzenia uczestnik postępowania niewątpliwie ma prawo do skarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji

Z powyższej zasady wypływa jednak również – tak jak miało to miejsce w przypadku art. 45 Konstytucji RP, prawo do dwuinstancyjności postępowania, które zostaje wprowadzone w pełni i jednoznacznie przez art. 176 Konstytucji RP.

Według przedstawicieli doktryny prawa konstytucyjnego *„Zasada ta stanowi gwarancję umożliwiającą usuwanie błędów, omyłek, i innych uchybień popełnionych w sądach pierwszej instancji.”* (W. Skrzydło, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Zakamycze 2002 r., wyd. IV).

Zasada instancyjności postępowania była również w wielu orzeczeniach przedmiotem zainteresowania Trybunału Konstytucyjnego.

Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 listopada 1999 r. (SK 11/99, OTK ZU Nr 7/1999, poz. 158) *„konstytucyjna kwalifikacja konkretnych środków zaskarżenia pozostawionych przez prawodawcę do dyspozycji strony, uwzględniać musi całokształt unormowań determinujących przebieg danego postępowania”, a „konstytucyjne prawo zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji stanowi bardzo istotny czynnik urzeczywistniania tzw. sprawiedliwości proceduralnej”, zaś „niewątpliwie bardziej sprzyjający realizacji tej zasady jest model postępowania, w którym zaskarżenie rozstrzygnięcia może spowodować uruchomienie działania organu wyższej instancji. Sprzyja to bowiem zbiektywizowaniu i urealnieniu kontroli prawidłowości wydanych orzeczeń, czy decyzji, co niewątpliwie stanowi przesłankę leżącą u podstaw prawa*

gwarantowanego w art. 78 zd. 1 Konstytucji.” (podkreślenie – pełnomocnik). W konsekwencji więc „Istotą naruszenia art. 78 konstytucji, jest zatem sytuacja, w której następczo w stosunku do wydanego orzeczenia lub decyzji administracyjnej pojawia się niemożność zaskarżenia takich rozstrzygnięć w sądowym czy administracyjnym toku instancji.” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 marca 2000 roku, K 1/99, OTK 2000/2/59).

W wyroku z 25 lutego 2002 r. (SK 29/01, OTK ZU Nr 1/A/2002, s. 88) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „zasada instancyjności obejmuje zarówno postępowanie sądowe, jak i postępowanie administracyjne. Zasada ta nie ma jednak charakteru bezwzględnego i dopuszcza wprowadzenie wyjątków przez ustawodawcę. Rozwiązania ustawowe dotyczące postępowania sądowego muszą jednak uwzględniać wymogi wynikające z art. 176 ust. 1 Konstytucji, który stanowi, że postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne.” (podkreślenie - pełnomocnik).

Z kolei w wyżej powołanym orzeczeniu z 5 lipca 2005 r. Trybunał Konstytucyjny uznał, iż: „skierowany do prawodawcy postulat takiego kształtowania procedury, aby w miarę możliwości przewidziane w niej było prawo wniesienia przez stronę środka zaskarżenia, w kontekście postępowania sądowego należy wiązać z art. 176 ust. 1 Konstytucji. Dlatego też wyjątki, o których mowa w art. 78 zd. 2 Konstytucji, nie mogą prowadzić do naruszenia normy art. 176 ust. 1 Konstytucji, ustanawiającej co najmniej dwuinstancyjne postępowanie sądowe i nie przewidującej w tym zakresie żadnych ustępstw. Gwarancja proceduralnej kontroli postępowania sądowego zapobiega pomyłkom i arbitralności w pierwszej instancji.” Ponadto, „Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wyrażał pogląd, że konstytucyjna kwalifikacja konkretnych środków zaskarżenia, pozostawionych przez prawodawcę do dyspozycji strony, uwzględniać musi całokształt unormowań determinujących przebieg danego postępowania. Niewątpliwie bardziej sprzyjający realizacji tej zasady jest model postępowania, w którym zaskarżenie rozstrzygnięcia może spowodować uruchomienie działania organu

wyższej instancji. Sprzyja to bowiem zobiektywizowaniu i urealnieniu kontroli prawidłowości wydanych orzeczeń czy decyzji, co niewątpliwie stanowi przesłankę leżącą u podstaw prawa gwarantowanego w art. 78 zdaniu 1 Konstytucji (por. wyroki TK z 16 listopada 1999 r., sygn. SK 11/99, oraz z 3 lipca 2002 r., sygn. SK 31/01).” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 5 lipca 2005r., sygn. SK 26/04, OTK-A 2005/7/78, por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002r., sygn. P 13/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 42) (podkreślenie - pełnomocnik). - „Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego z art. 78 zd. 1 Konstytucji można zatem wywieść skierowany do prawodawcy postulat takiego kształtowania procedury, aby w miarę możliwości przewidziane w niej było prawo wniesienia przez stronę środka zaskarżenia.” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 3 lipca 2002r., SK 31/01, OTK-A 2002/4/49). Brak zatem możliwości zaskarżenia do sądu wyższej instancji „ogranicza zainteresowanym prawo do sądu, co jest sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego.” (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 27 czerwca 1995r., K 4/94, OTK 1995/1/16).

Ad. 5

Zgodnie z przepisem art. 176 ust 1 i ust 2 Konstytucji RP postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne a ustrój i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy.

Bezpośrednio zasadę dwuinstancyjności wprowadza art. 176 Konstytucji. W przepisie umyślnie wykorzystano określenie „co najmniej” w celu wykazania, iż postępowanie może *de facto* toczyć się nawet przez trzy instancje. Powyższa zasada została zamieszczona w Konstytucji w celu umożliwienia usuwania zaistniałych błędów, omyłek oraz innych uchybień popełnionych w sądzie w pierwszej instancji. Przepis ten nierozzerwalnie łączy się z normą wyrażoną w art. 78 wspomnianą wcześniej.

Zasada dwuinstancyjności nie polega wyłącznie na możliwości zaskarzania orzeczeń wydanych przez sąd niższej instancji albowiem prawo to gwarantuje art. 78 Konstytucji RP.

Zasada dwuinstancyjności oznacza prawo do aktywnego udziału w postępowaniu przed sądem każdej instancji.

W konsekwencji, skarżone przepisy łamią powyższą zasadę.

P o d s u m o w a n i e

Rozporządzenie WE 44/2001 w istotny sposób narusza porządek publiczny – a więc podstawowe zasady prawa istniejące w systemie prawnym danego państwa, Rzeczypospolitej Polski.

Oczywistym wydaje się istnienie zarówno wielu cech wspólnych pomiędzy porządkami prawnymi państw europejskich jak i jednocześnie niezliczenie wielu różnic. Pomimo tego faktu należy jednak pamiętać, iż przepisy bezwzględnie obowiązujące - gwarantujące podstawowe prawa i wolności jednostkom, nie mogą być w takim przypadku pominięte a nawet wręcz przeciwnie należy udowodnić, iż obowiązują wszystkich na zasadzie równości i są również bezwzględnie przestrzegane.

Z powyższych względów wnoszę niniejszą skargę.

WOJCIECH TOMCZYK
ADWOKAT

Załączniki:

- pełnomocnictwo
- wyrok Sądu Apelacyjnego w B
z dnia 23 grudnia 2004 r.
- wniosek z dnia 11 maja 2006 r.
o stwierdzenie wykonalności postanowienia
Sądu Apelacyjnego w B
- postanowienie Sądu Okręgowego
w W III Wydział
Cywilny z dnia 24 sierpnia 2006 r.
- zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 24 sierpnia 2006 r.
- pismo procesowe z dnia 7 marca 2007 r.
- postanowienie Sądu Apelacyjnego w W
Wydział Cywilny z dnia 9 marca 2007 r.
- postanowienie Sądu Okręgowego
w W
Wydział Cywilny z dnia 25 czerwca 2007 r.